2. Årg. JANUARI. 1897 Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

MISSIONSBLAD FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.

耶和華以拉

Ebenezer

Es. 49:12. Ps. 111:2.

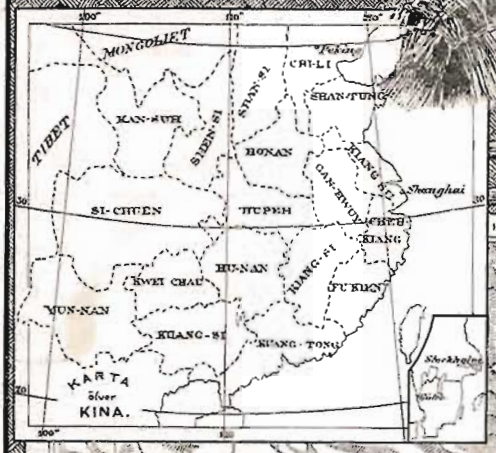

Skulle för HERREN något vara omöjligt? 1. Mos. 18:14.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Anmälan. — Nyårshälsning. — Så till sinnes, som ock Jesus Kristus var. — Vår frälsnings Gud. — Angående förblifvandet. — Missionsfältet: Våra stationer. Bref från A. Forsberg, M. Pettersson, H. Linder, H. Tjäder, C. Blom, Emelia Sandberg, Bergling, Anna Eriksson. — Hvardagslif i en kinesisk stad. — Huru kineserna bedja om regn och tacka sina gudar för regn. — Syn på hvad vi äro skyldiga Herren. — Litteratur. — Illustration: Gata i Talifu, Hunan.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

H. BERG, *doktor, ordförande,*
O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, vice ordförande och t. f. kassaförvaltare.*

J. v. HOLST, *kammarherre,*
CH. TOTTIE, *kapten,*

JOSEF HOLMGREN, *sekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under december 1896.

N:o		Kr.	ö.
749.	Gen. P. Ö., Östersund	10:	—
750.	M. N., Wallby, N. Kil	5:	—
751.	B. R., Aneby	20:	—
752.	J. F. gen. d:o	10:	—
753.	H. J., Stockholm	5:	—
754.	Ett tackoffer till Herren gen. H. G., Kumla	10:	—
755.	Från småskolan i Kumla gen. d:o	5:	—
756.	I. A:s sparbössa gen. L. H., Norrköping	55:	20
757.	Arbetsföreningen i Gustafstorp gen. O. A.	40:	—
758.	A. Z., Storebro	10:	—
759.	Änkan H. gen. E. M. B., Ödeshög	5:	—
760.	Stafve jungfruförening gen. d:o	50:	—
761.	E. & A. G., Grönskåra	5:	—
762.	Vänner i Tjörnarp gen. E. T., Stockholm	15:	—
763.	Sundbybergs småskola gen. A. S.	5:	—
764.	M. P., Stockholm	10:	—
765.	O. v. F., d:o	10:	—
766.	Söndagsskolan i Öfverjärfva gen. K. W.	6:	50
767.	Sparbössemedel från W—s barn gen. d:o	3:	50
768.	K. W. gen. d:o	5:	—
769.	A. S., Stockholm	10:	—
770.	H. B., d:o	50:	—
771.	I. F., d:o, till skolfonden	120:	—
772.	För en bibelkvinna gen. S., Stockholm	50:	—
773.	A. de B., Stockholm	145:	—
774.	J. H., Gnesta	10:	—
775.	Syföreningen för Svenska Missionen i Kina, Stockh.	1,296:	96
776.	En liten syförening i Falun gen. E. E.	200:	—
777.	Enskilda gåfvor gen. d:o	3:	—
778.	Insaml. vid en bönestund i Jonsered gen. E. K.	11:	85
779.	K. gen. A. L., Öfverum	4:	—
780.	Jungfruföreningen i Wirestad gen. J. B. (skolfonden)	40:	—
781.	G. H., Stockholm gen. E. T.	10:	—
782.	F. M., Svepartorp	10:	—
783.	C. B., Ramfall	50:	—
784.	K. V. gen. E. B., Sollefteå	5:	—
785.	J. J. gen. A. A., Pingbo	20:	—
786.	Jungfruföreningen Liljan gen. d:o	5:	38
787.	Kl. J. S. gen. d:o	2:	—
788.	A. A. S. gen. d:o	3:	—
789.	Från en skördefest i Skärstads n. missionshus gen. L. P. J.	25:	—
790.	Törnevalla mfg gen. O. F. O.	40:	—
791.	E. v. P., Stockholm	4:	—
792.	F. P., Björklinge	5:	—
793.	Gen. O. A. O., Östervåla	11:	95
794.	Ur M—s sparbössa gen. S. L., Ystad	5:	—
795.	E. N. gen. d:o	5:	—
796.	Söndagsskolan gen. d:o till skolfonden	3:	67
797.	Bexheda mfg gen. J. T. J.	44:	18
798.	D:o jungfruförening gen. d:o	3:	54
799.	Mölnlycke mfg gen. H. Z.	25:	—
800.	Jungfruföreningen Myran gen. A. A., Torsby	15:	—
801.	Af skolbarnen i Torsby gen. d:o	5:	—
802.	C. C. gen. A. G. W., Tjellmo	10:	—
803.	A. H., Los, Långared »halft tionde»	40:	—
804.	Sv. folkskolafdelning (till skolfonden)	15:	—
805.	Svenstorps syförening gen. M. E. B., Ödeshög	4:	50
806.	W. C., Angelstad	20:	—
807.	Jönköpingskretsens ynglingaförbund för 1896 gen. K. A. R.	1,000:	—
808.	Syföreningen i Hackwad gen. N. N.	25:	—
809.	Dädesjö kristna ungdomsförening gen. K. O. S.	5:	—
810.	A. A., Stockholm	10:	—
811.	Från en barnsyförening i Vadstena gen. M. M.	55:	50
812.	Nygårds & Knartorps syförening gen. G. L.	20:	—
813.	Onämnd, Tranås gen. K. B.	20:	—
814.	Ett tackoffer till Herren från G. N. gen. d:o	25:	—
815.	En missionsask från onämnd gen. d:o	9:	70
816.	Tokarps arbetsförening gen. d:o	50:	—
817.	A. i Säby gen. d:o	5:	—
818.	Säby norra syförening gen. d:o	50:	—
819.	S. A., Furusäter, Hjälteby	5:	—
820.	H. E., Wånga	20:	—
821.	E. T. från Rekarne syförening	10:	—
822.	Herrens tionde från Marum	20:	—
823.	C. E. E., Stockholm	150:	—
824.	P. J., Muskaregrund	5:	—
825.	»En gåfva åt Gud»	10:	—
826.	Eriks sparbössa	5:	—
827.	Från Normlösa gen. C. A. C.	40:	—
828.	Syföreningsauktionen å Hemse, Gotland den 25/7 gen. K. B.	115:	25
829.	E. gen. A. K., Bollsta	5:	—
830.	A. K. gen. d:o	2:	—
831.	Sparbössemedel från Malmbäck gen. A. B.	43:	—
832.	J. R—s sparbössa, Gäfle	8:	51
833.	Systerföreningen »Liljan», Vadstena gen. A. Z.	25:	—
834.	Asby mfg gen. K. F. K.	25:	—
835.	Insaml. i Klöfverdala missionshus gen. J. L., Ruskilsby	14:	29
836.	H. J—d i Klöfverdala gen. d:o	6:	47
837.	J. & A. W., Öna gen. d:o	5:	84
838.	G. B., Falsberg, kr. 2,25; J. S., Ugglehult, kr. 0,45; J. L. Rby, kr. 0,70; summa	3:	40
839.	Gen. L. M., Tenhult	67:	—
840.	Söndagsskolbarnen i Svenstorp i Holmestad gen. F. G. D.	3:	37
841.	Haddåsens mfg gen. G. A. J.	5:	—
842.	A. H., Karlstad	15:	—
843.	A. A., Stockholm, sparbössemedel	—:	68
844.	A. P., Hesslebergå, Bjernum	25:	—
845.	W. C., Angelstad	10:	—
846.	Sparbössemedel från Lindeskretsen gen. A. A.	68:	—
847.	D:o gen. J. G., Östbo Bohr	20:	—
848.	Från Viklau, Gotland gen. J. T. O.	30:	—
849.	F. B., Fagerdala, Fågelbro gen. I. v. H.	100:	—
850.	Sparbössemedel af H. M., Stockholm	3:	45
	Summa kronor	4,754:	69

Med hjärtligt tack till alla kära gifvare.

Att din väg må blifva känd på jorden, ibland alla hedningar din salighet. Ps. 67: 3.

Anmälan.

"Sinims Land
Missionsblad för Svenska Missionen i Kina",

utkommer, v. G., i början af hvarje månad och anmäles till prenumeration för 1897. Pris per år 1 kr., postporto 20 öre.

För att kunna göra Sinims Land mera innehållsrik och omväxlande önskade vi gärna, att det vore oss möjligt att redan detta år utvidga densamma, så att den blefve dubbelt så stor som den varit under 1896, utan att därför priset behöfde höjas. Ett så stort steg våga vi likväl ej taga på en gång, utan måste Sinims Land växa till så småningom. Vi hysa emellertid förhoppning om att detta år kunna lämna våra läsare ett dubbelnummer (16-sidigt) i hvarje kvartal, detta dock endast under den förutsättning att prenumerationen växer, hvilket vi hoppas skall blifva händelsen. Vi bedja därför att fortfarande få påräkna våra vänners hjälp. Måtte Herren *stärka* våra händer i arbetet på Guds hus!

Sinims Land kommer att under 1897 liksom hittills innehålla ledande artiklar, öfversättningar af mera framstående författare på missionsområdet, skildringar från missionsfältet, bref, artiklar och notiser från missionärerna samt porträtt och illustrationer m. m.

Tidningen utkommer med detta nummer i ny utstyrsel, med nya, tydligare kartor å första sidan.

Angeläget vore, att missionsvännerna gjorde sin prenumeration å postkontoret så fort ske kan.

Prenumerantsamlare, som vi gärna önska inleda brefväxling med, erhålla hvart 6:te ex. gratis, då de insända rekvisition direkte till redaktionen.

Den vinst, som kan uppstå, tillfaller missionen.

Profnummer sändas på begäran.

Adr. Lästmakaregatan 30, 4 tr., *Stockholm.*

Stockholm i dec. 1896.

Redaktionen.

Nyårshälsning.

Kära missionsvänner!

Men fridens Gud, hvilken från de döda har återfört den, som genom ett evigt förbundsblod är den store herden för fåren, vår Herre Jesus, han göre eder skickliga i allt godt verk, till att göra hans vilja, verkande hvad täckeligt är inför honom, genom Jesus Kristus, hvilken vare ära i evigheters evighet! Amen.

Ett *godt nytt år* manar Herren oss att tillönska våra kära medarbetare och vänner, och då det alltid är godt att hälsa hvarandra med ett Herrens ord, synes det ofvan anförda oss synnerligt lämpligt till ett sådant hälsningsord, enär det å ena sidan visar oss hän till det eviga förbundsblod, genom hvilket vi — trots den synd och brist som vidlådit oss under det gångna året — få såsom heliga och ostraffliga träda in uti det nya, och å andra sidan framhåller den utveckling af Guds verk uti oss, som vi alla såsom Guds sanna barn ifrigt måste åstunda och utan hvilken det ej är oss möjligt att förhärliga Gud. Och ej heller skulle vi kunna tillönska hvarandra något bättre, än att *Gud må göra oss skickliga i allt godt verk, till att göra hans vilja, verkande uti oss hvad täckeligt är inför honom.* Får nu fridens Gud bringa detta till fullbordan uti oss och genom sin Hel. Ande förverkliga det i våra lif, hvilken vinst skall då icke detta medföra för missionen, för våra bröder, för Gud och för oss själfva! Visserligen skall då det år, som vi gå att möta, blifva för oss ett godt nytt år, ja ett nådens och vederkvickelsens år ifrån vår Gud. Detta veta vi alla, och vi önska säkert ingenting hellre, än att det måtte ske så, men att önska är ej detsamma som att äga. Det hufvudsakliga för oss måste fördenskull vara, att vi verkligen göras skickliga i allt godt verk till att göra hans vilja. Men huru skall det komma därhän med oss? Jo, fridens Gud skall själf utföra detta hos oss, enligt hvad aposteln säger. Detta är också den enda vägen, ty icke går det genom egna ansträngningar och försök, huru allvarliga och kraftiga dessa än må vara. Den vägen är alldeles tillyckt. Vi hafva således å vår sida intet annat att göra än att öfverlåta oss själfva och i tron omfatta löftesordet, och Herren å sin sida skall *göra, verka* och *gifva.* Vi äro leret, som skall låta sig formas af Mästaren; vi äro det tomma kärilet, som skall låta sig uppfyllas af honom.

Så låtom oss då, käre vänner, helt öfverlåta oss själfva åt Herren och omfatta hans löften, som äro ja och amen i Jesus, så att vi må kunna emottaga de rika välsignelser han har i beredskap åt oss och vill gifva oss detta nya år. Det kan vara vårt sista år — Herren allena vet det — och huru angelägna och ifriga böra vi då icke vara att lefva inför hans ansikte, i hans kraft och till hans ära, i allt sökande hvad täckeligt är inför honom. Gud välsigne eder, I af Herren älskade vänner, och må han i rikt mått välsigna våra gemensamma bemödanden att föra evangelii segerbudskap ut till Kinas folk!

Men Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus. Därför, mina älskade bröder, varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande att edert arbete icke är fåfängt i Herren.

Så till sinnes, som ock Jesus Kristus var.*

I Fil. 2 kap. säger aposteln: »Varen så till sinnes, som ock Jesus Kristus var.» Och därmed har han ställt Herren Jesus personligen och omedelbart framför våra ögon, att vi skulle efterlikna honom. Det är mycket vanligt i vår tid, att människor söka likna hvarandra. Ibland finner man någon märkvärdig människa, henne ser man upp till och försöker efterlikna, och henne söker man så mycket som möjligt

* Föredrag af missionär E. Folke, hållet vid sparbössetömningen i kyrkan vid Floragatan i jan. 1893.

tala, handla och göra i likhet med. Men Herren själf synes visa oss i sitt ord, att det icke så skall vara. I Ebr. 12 säger aposteln uttryckligen, att vi skola »se på Jesus, trons begynnare och fullkomnare». Aposteln Paulus tyckes äfven för sin personliga del taga honom till *sin* förebild, ty när han på ett ställe säger: »Varen *mina* efterföljare», tillägger han omedelbart därefter: »såsom ock jag är *Kristi*». Endast så vidt som jag är *Kristi* efterföljare, vill han säga, skolen I vara *mina* efterföljare. Detta är en viktig sak för oss att beakta, vi som lefva i en sådan opålitlig värld. Må vi icke fästa vår blick på något annat än endast och allenast på Jesus och hafva honom allena till vår förebild!

Jag tänker särskildt på vår broder Chang. Jag samtalade med honom på en resa i Kina just om denna sak, och han sade då, att vi såsom människor äro så benägna att se på något annat, i synnerhet på det som lyser och ser märkvärdigt ut, att vi glömma, och icke blott glömma, utan ofta känna oss mindre tilltalade af den korsfäste och uppståndne Jesus. Detta är en stor sanning. Paulus säger också i 2 Kor. 3: 18, att vi, som med aftäckt ansikte skåda Herrens härlighet i en spegel, varda förvandlade till samma bild från härlighet till härlighet, såsom af Herrens Ande.

Det är märkvärdigt att se, hurusom, när två bröder eller två systrar eller man och hustru äro ensamma ute ibland hedningar, så att säga isolerade, de blifva hvarandras fullkomliga afbild. Det är detta Herren Jesus vill göra med oss. Han vill ställa oss isolerade med sig, antingen vi nu lefva midt uppe i kristenheten eller ute bland hedningarna, på det att vi må blifva förvandlade till samma bild som han. Därför är det nog också, som Paulus så särskildt uppmanar oss, att vi skola tänka som Jesus och hafva samma sinne som han. O, huru viktigt är det icke, när vi arbeta för Guds rike, att det får ske med samma sinne, som Jesus hade, när han var här nere och frälste syndare. Jag har så ofta ute bland hedningarna tänkt: »Ack, jag kan icke försaka det och det, jag kan icke gå så och så långt», och så har den egna bekvämligheten börjat ställa sig mellan Herren och mig själf. Men därpå har jag alltid förlorat. Vidare kommer så ofta den egna viljan och vill taga ut sin rätt: hvad jag vill, hvad jag tycker, hvad jag anser behaga mig bäst. Det är så frestande, så grufligt frestande att följa det egna tycket och den egna viljan. Och sedan kommer den egna äran, som vid alla tillfällen vill blanda sig med, och säger: »Nu har du åtminstone visat dig vara en trogen tjänare.» Och så blir man helt annorlunda till sinnes, än Jesus Kristus var. Måtte Gud välsigna oss i kväll, när hvar och en frambär sin offergåfva och det han har afsatt för Herren, att det må blifva i Jesu Kristi sinne, samma sinne i hvilket han kom ned från himmelen och offrade sig för oss, på det att vi skulle blifva frälsta. Och blifva dessa medel framburna med Jesu Kristi sinne, är det alldeles säkert, att det skall blifva lika stor skörd af den sådden, som när Jesus Kristus sådde sig själf på jorden. Därför säger han också: »Utan att hvetekornet faller i jorden och dör, blifver det allena, men om det dör bär det mycken frukt.»

Så var det med Herren Jesus, när han sådde sig själf såsom det första hvetekornet här i världen. Och tänk, när den första skörden, den andra skörden och den ena skörden efter den andra spirade upp! Tänk, hvilken härlig och stor skörd det har blifvit af det hvetekornet! Må nu Gud gifva oss nåd i afton att så oss själfva; det må vara ett litet eller stort korn. Men om det har evigt lif i sig, skall det bära frukt äfven i Kina. Det är välsignadt att tänka, det hvartenda litet korn, som sås här med Jesu Kristi sinne, aldrig kan blifva ofruktbart. Må vi aldrig förgäta detta! Om vi lämna en aldrig så liten gåfva med Jesu Kristi sinne, är det alldeles säkert, att den skall blifva välsignad tusenfaldt. Vi kunna aldrig mäta det själfva.

Jag läste för några år sedan om en fattig kvinna i Skottland, som sparade tillsammans en liten summa och sände ut till den bekante missionären Livingstone, för att han skulle skaffa sig en tjänare och så blifva sparad onödiga mödor. Genom detta lilla offer räddade hon för 30 år Livingstones lif i detta land. När Livingstone vid ett tillfälle öfverfölls af ett lejon, lyckades nämligen den tjänaren vända rofdjurets uppmärksamhet på sig och afvände så faran. Den, som skref detta, var den bekante A. Pierson, som säger: »Hvem vet, om icke fru Mc Robert och Livingstone tillsammans skola träda fram och taga emot lönen för de 30 årens arbete.» Det var en välsignad tanke. Hvem vet, om icke den, som offrar 5 öre eller hvad det vara må, en dag skall få gå fram och taga emot lönen, som kommer från Kina eller andra missionsfält. Det sinne, Jesus hade, var ett märkvärdigt sinne. Här står i vår text förut, att han utblottade sig själf och sedan att han ödmjukade sig själf och blef en tjänare, lydig ända in i döden.

Den sanningen blef mig särskildt klar för en tid sedan, att med att bära Kristi kors menas, icke blott att korset är svårighet och motgång utan att det är ett uttömmande af sig själf, ett utgifvande af sig själf i döden för världens frälsning, såsom Jesus utgaf sig själf för vår frälsning. Alla vänner förstå hvad jag menar med att utgifva sitt eget lif, för att syndare i världen, hedningar därute och namnkristna här hemma, som gå främmande för Gud, måtte blifva frälsta. Det är att bära Jesu Kristi kors. Måtte Gud få välsigna mig, att jag må blifva villig till ett sådant offer. Jag är alldeles viss därpå, att när Gud gör en villig, blir det icke bedröfvelsens ämbete, ty det var det icke för Frälsaren, utan ett fröjdens, glädjens och hugsvalelsens ämbete. Det skall icke blifva bedröfvelsens ämbete, utan ett ljufligt och godt lif, ett välsignadt lif.

Det var en af våra bröder och tjänare, hvars namn nämnes af både kineser och européer med stor aktning. Han dog för ett par år sedan. En missionär skref i en engelsk tidning och omtalade, att han träffat en kines och frågat: »Har ni någonsin hört evangelium om Jesus?» »Nej, det har jag icke», svarade kinesen, »men jag har sett det», tillade han. Han hade icke hört utan *sett* det. När missionären frågade honom, huru han sett det, talade han om denne vår broder, huru han försakat sig själf och gått omkring i djup fattigdom för att bringa hjälp åt andra nödlidande.

Några kinesiska kristna berättade en dag för mig, att han kommit till en församling där i trakten. Under vägen hade han blifvit öfverfallen af röfvare, som anhållit och hotat att taga hans lif. Då sade han till dem: »Mina vänner, jag har inga pengar.» De frågade då: »Hvem är ni?» Han sade sitt namn. »För all del», sade då röfvaren, »rör honom ej.» Så kom anföraren och gaf honom 200 cash och sade: »Jag har ej mer.» När vår broder kom fram till församlingen, sade han: »Så fingo också röfvarne vara med och främja Guds verk.»

Det var Jesu Kristi sinne, som uppenbarade sig hos denne lärjunge. Och när Jesu Kristi sinne fick uppenbara sig, smälte till och med de förhärdade hedniska röfvarnes hjärtan.

Gud har välsignat många bröder där ute till att på detta sätt gifva sina lif. Och vi kunna säga, att därigenom är det *oss* möjligt att predika evangelium i det stora landet Kina.

För någon tid sedan, när Kina icke var så öppet som nu, var det en ung broder, som jämte en äldre kamrat reste till Honan. Dessa två drogo ensamma omkring i landet, tills den ene dog. Men den andre ville ej öfvergifva faltet utan fortfor att resa omkring och predika. Hvad han fick lida, vet Gud allena. För några år sedan blef han sjuk. Han utgaf sitt lif för Herrens skull. Och ända till det sista — han dog 1892 — låg Kinas och Honans nöd på hans hjärta. Han dog, men hans arbete har icke varit utan frukt, ty flera församlingar hafva bildats, och många missionärer hafva sedan predikat evangelium där. Detta var i en af Kinas hårdaste och otillgängligaste provinser. En annan broder verkade i 6 års tid såsom en simpel arbetare för att vinna inträde bland folket. Ofta, när han gick ut igenom ena dörren, gingo fienderna in genom den andra. Men Gud bevarade honom. Svårigheterna voro dock så stora, att han efter 6 års tid dukade under i Kina. Han stod trogen på sin post, tills han dog. Och det sista han gjorde var att bedja för den provinsen. Det skall blifva en härlig frukt af hans arbete.

Det är också välsignadt att se, att Guds evangelium verkar hos de troende bland kineserna, så att de få något af Jesu Kristi sinne. Det har ofta uppmuntrat mig och mina medarbetare, att de själfva blifva villiga att gifva sina lif för Jesu skull. Vi sågo icke endast under år 1891, att tvenne utländingar beseglade Jesu Kristi vittnesbörd med sitt blod, utan det hände äfven för icke länge sedan, att två tjänare till vår broder, mr Polhil Turner och hans hustru, när pöbeln fordrade deras lif och ämbetsmännen frågade, om kineserna ville taga emot stryk för missionärens hustru, svarade: »Ja.» Och detta var sådana kineser, som icke länge varit kristna. De sleto af dem kläderna och piskade dem, tills blodet sipprade ut på deras kroppar. Och de ledo detta, icke för att de voro tvungna utan för att rädda missionärernas lif. När tvenne engelska systrar i början af år 1891 i en stad blefvo öfverfallna af en pöbelhop och lyckades fly till rådhuset i staden för att söka skydd, kastade en officer ut dem bland pöbeln. Ett förfärligt öde väntade dem då. Men i denna pöbelhop funnos två, som hade hört evangelium och trodde. Och dessa kommo fram och räddade dem. Häraf se vi, att vi icke skola förtröttas. Nej, låtom oss bedja Herren att få mycket mer af detta Jesu Kristi sinne, att det må lysa ut ifrån oss ibland hedningarna. Och när det lyser dit ut, så få många af Kinas söner känna Jesus Kristus.

Jag har ofta i mitt lif tänkt på detta: Är det möjligt att jag offrat mig på det sätt jag *bort* göra, så att det verkligen var ett *offer?* Det händer, att vi så växa in i våra vanor och seder här hemma, att vi tro, att vi offra oss, ehuru det *icke* är ett *offer*. Ofta händer, att man gifver af öfverflöd, och när det bäst passar och är lämpligt, och icke när det verkligen är ett offer. Må Gud välsigna oss, så att vi gifva oss själfva, såsom Paulus gjorde. Han gaf sig själf såsom ett offer och utgöt sig själf såsom ett drickoffer. Må Gud, genom det ordet vi hört i afton, få välsigna oss, så att vi, som tro på Herren, må offra oss själfva icke för vår egen skull, utan för Jesu skull, icke för någon utsikt i världen, utan för Jesu skull. Då skola vi i sanning blifva välsignade. Amen.

Vår frälsnings Gud.

Af Andrew Murray.

Min själ väntar endast uppå Gud, ifrån honom kommer min frälsning (eng. öfvers.). Ps. 62: 2.

Om frälsningen kommer från Gud och helt och hållet är hans verk, lika väl som skapelsen var det, följer däraf nödvändigtvis, att vår första och högsta plikt är att vänta, att han skall utföra detta verk så, som det behagar honom. Att stilla bida efter Herren är således den enda vägen att få erfara full frälsning, den enda vägen att lära känna Gud som vår frälsnings Gud. Alla de hinder, som hålla oss tillbaka, hafva sin orsak i bristfällig kännedom om Gud och försummelse att stilla bida efter honom. Hvad vi såsom Guds folk behöfva göra, att hans makt må blifva uppenbar i världen, är att återvända till den ställning, som i sanning tillhör oss, så väl i skapelsen som i återlösningen, nämligen till en ställning af fullkomligt och oafbrutet beroende af Gud. Låtom oss sträfva efter att se hvari denna välsignade och oundgängliga förbidan efter Herren består; det skall helt säkert hjälpa oss att upptäcka skälen, hvarför vi så litet tillgodogöra oss denna nåd, och lära oss känna huru oändligt önskvärdt det är, att Guds folk till hvad pris som helst må lära denna välsignade hemlighet.

Detta djupa behof af stilla förbidan efter Herren ligger så väl i människans natur som i Guds väsende. Gud såsom skapare gjorde människan till ett kärl, i hvilket han kunde uppenbara sin makt och sin godhet. Människan skulle ej i sig själf hafva en källa af lif, styrka och lycka; den evige och allena lefvande Guden skulle hvarje ögonblick vara gifvaren af allt hvad hon behöfde. Människans ära och lycka skulle icke vara beroende eller oberoende af henne själf, men beroende af en Gud, oändligt rik och kärleksfull. Människan

skulle hvarje ögonblick hafva tillgång till Guds fullhet. Detta var det saliga i hennes tillstånd före fallet.

Då människan affallit från Gud, blef hon ännu mer beroende af honom. Det fanns ej det minsta hopp, att hon skulle kunna befrias från sitt dödstillstånd annat än genom Gud, genom hans makt och barmhärtighet. Det är Gud allena, som i Jesus gifvit oss återlösningen; det är Gud allena, som fortsätter och fullbordar den hvarje ögonblick i en troende själ. Till och med den pånyttfödda människan äger ej någon kraft i sig själf till helighet: hon har och kan ej hafva någonting, som hon ej mottager hvarje ögonblick. Stilla förbidan efter Herren är därför lika oundviklig och måste vara lika fortsatt och ostörd som andhämtningen, hvilken underhåller det naturliga lifvet.

Det är således, emedan de kristna lefva i okunnighet om sin fullkomliga fattigdom och hjälplöshet i förhållande till Gud, som de ej känna behof af ett ständigt och oafbrutet beroende af Gud eller få erfara välsignelsen af att ständigt bida efter Herren. Men då en troende börjar inse sin rätta ställning och samtycker till, att han hvarje ögonblick måste af den Helige Ande emottaga det, som Gud skall verka hvarje ögonblick, då blir förbidan efter Gud hans enda hopp och största fröjd. Då han förstår, huru Gud, just såsom Gud, såsom oändlig kärlek, älskar att meddela sin egen natur åt sitt barn så fullkomligt, som han kan få göra det; då han förstår, huru Gud aldrig tröttnar på att meddela honom lif och kraft, ja, då förvånas han, att han någonsin tänkt sig Herren annorlunda än som en Gud, af hvilken han ständigt och oafbrutet får bero. Gud såsom den ständigt gifvande och verkande, hans barn såsom det ständigt förbidande och emottagande: Detta är ett saligt lif.

»Min själ väntar allenast efter Herren; från honom kommer min frälsning.» Först förbida vi Herren till frälsning, sedan lära vi oss, att frälsningen endast för oss fram till honom, och så förbida vi honom för hans egen skull. Då finna vi, hvad som är ännu större, att stilla ro i Gud är i högsta och egentligaste mening frälsning. Därigenom tillskrifva vi honom äran att vara allt i alla och få själfva erfara, att han är allt för oss. Må Gud lära oss, huru välsignadt det är att i stillhet förbida honom.

»Min själ väntar allenast uppå Gud.»

Angående förblifvandet.

Af *Hudson Taylor.*

För några år sedan behagade Gud att i inre Kina frälsa en agnostiker — så kallas på det vetenskapliga språket en man som håller före, att människan ej kan veta något om Gud eller det öfvernaturliga — och Gud vare lof, att han frälsat flera sådana — han kan ibland använda till och med uttrycket i våra ansikten för att utan ord öfvertyga dem. Det finnes ingen bevisföring, hvilken så öfvertygar som ett förändradt lif, och jag tror, att vi alla önska att få våra hjärtan och lif så förändrade, att de må tala för Herren. Då denne man uppmanades att bedja, föraktade han den tanken, emedan den syntes honom oförnuftig. Han var en skicklig man, som talade med talang. »Om det finnes en Gud», sade han, »är han alltför stor för att akta på mina böner, och för resten förstår han sitt verk bäst själf.» Man svarade honom, att om han ginge hem och bad Gud att genom sin Ande öppna hans ögon, skulle han finna Nya Testamentet vara en ny bok. Han afböjde detta, men missionären sade till honom: »Ni vill icke bedja för eder själf, men ni kan icke hindra mig att bedja för eder. Jag skall bedja för eder, att Gud må öppna edra ögon, och ni skall få se, om icke den boken ändå skall för eder blifva en ny bok.» Han gick hem och kände sig mycket underlig till mods. »Här», sade han för sig själf, »kommer nu denna 'utländska djäfvul', som jag aldrig sett förr, och tror, att hans böner skola göra en bok, som jag icke bryr mig om, intressant för mig.» Han spisade kvällsvard, men kunde icke låta bli att tänka på denna besynnerliga idé. Missionärerna bådo under tiden Gud att förändra hjärtat hos denne man, hvilken hade stort inflytande i trakten. Efter kvällsvarden gick han till sitt bibliotek och tog fram Nya Testamentet, lade det åter ifrån sig men tog så upp det igen, ty han kunde ej motstå begäret att läsa däruti; och sedan han börjat, fortsatte han därmed till efter midnatt. Missionären måste lämna orten, men Guds Ande lämnade ej denne man. Hans intresse var nu fängsladt af ordet; huru välsignadt är det icke att blifva intagen af Gud! Han läste boken, Gud gaf honom ljus, och han blef så uppfylld af välsignelse och kraft, att han började predika på gatorna, hvilket var något mycket märkvärdigt för en kinesisk herreman i hans ställning. Kom så borgmästaren för att göra allvarsamma föreställningar. »Att ni, en herreman», sade han, »och därtill en litterärt bildad man kan taga er för att hålla tal för pöbeln och predika denna utländska lära! Att ni inte skäms!» Mannen svarade: »Jag predikar just därför, att jag inte kan tiga. Den läran har gjort mig så glad.» Han fortsatte att med kraft predika evangelium för borgmästaren, tills denne var glad att få komma undan och gick till stadens litterära öfverhufvud samt sade: »Gå ni och se till hvad ni kan göra, ty i stället för att blygas, började han predika och försöka att omvända mig.» Denne lärde gick nu också till den forne agnostikern, och äfven han fick höra evangelium. Ingenting kunde hindra denne man att förkunna det glada budskapet om Jesus.

Ett sådant nit är just hvad vi äro i behof af. Vi behöfva så uppfyllas med Guds Ande och så bemäktigas af Guds sanning, att vi ej kunna tiga därmed, emedan vårt hjärta flödar öfver. Detta är en möjlighet. Herren icke blott tillfredsställer den törstande själen och fyller den hungrande med sitt goda, utan han kan också göra hjärtats bägare öfverflödande. »Den som tror på mig, af hans lif skola flyta strömmar af lefvande vatten.» *Lefvande vatten är flödande vatten.* Vatten som hindras att rinna blir snart icke lefvande. Om vi vilja lefva ett öfverflödande lif, måste vi fortsätta att dricka det vatten, som Jesus ger, och det skall flöda öfver. Vi komma icke tillsammans blott för att mottaga välsignelse utan äfven för att gifva.

Denne käre man i Kina, som vi här talat om, var en dag ute och predikade på stadens gator, och den elakaste och sämst kände man inom flera mils omkrets råkade händelsevis att passera; han ställde sig bakom predikanten och hörde honom tala om full frälsning. Hvarför predikade han om full frälsning? Ty han hade själf funnit den. Han sade till folket: »Det lönar sig icke att uppmana spelaren att

icke spela — han kan icke hjälpa det — lusten att spela är hans herre; det lönar sig icke att uppmana opiumrökaren att icke röka — han kan icke hjälpa det. Men jag vill säga eder, att Jesus Kristus kan rädda hvarje syndare från hvilken synd eller frestelse som helst. Han kan borttaga pipans och spelbordets makt, lustans makt och hvarje synd, hvilken det vara må.» Hvarför predikade han detta? Ty han kände det, han visste det. Och den illa kände mannen började att darra och tänkte: »Jag undrar, om denne Frälsare kan rädda en sådan som mig!» Han kände sig vara alltför usel att frälsas, men då han hörde mer och mer om samme Frälsare, suckade han: »O, att han ville frälsa en sådan som mig!» Slutligen gick han fram, och seende den talande rätt i ansiktet sade han: »Ni känner mig och mitt lif; kan eder Frälsare rädda *mig?*» »Ja, han kan», var svaret. »När och huru?» »Nu och för alltid.» Predikanten förde därvid mannen afsides, bad med honom och förklarade för honom ännu ytterligare evangelium.

Det var tidigt på dagen, och mannen, som bodde halfannan mil från staden, gick direkte till sitt hem, som var ett verkligt spelhelvete, samt dref ut en skara fallna kvinnor och män, sägande: »Detta hus förblir stängdt, tills hvarje rum är rengjordt, och då det öppnas ånyo, skall det blifva för evangelii predikan.» Han kunde hafva förtjänat 50 dollars i veckan såsom sin del i spelvinsten, men nej, han ville hellre vara en fattig man med Jesus Kristus. Jag har själf predikat i denne mans hus. Hans familj blef inom kort omvänd och den förändring som skett var uppenbar för alla, ty där Herren Jesus Kristus kommer in, kan han ej förblifva dold.

Huru skola då vi komma i åtnjutande af en liknande välsignelse? På samma sätt som min kinesiska vän, genom att tro Herrens ord mena hvad det säger, ja genom att helt enkelt lita därpå. I hafven hört, att »trofast är han, som har gifvit löftet». Om vi få erfara detta ords kraft, kunna vi i sanning vara glada. Vi hafva förr plågats af onödiga omsorger, ty vi voro ej fullt frälsta, eller blott frälsta till hälften eller inte alls. I stället för att vara mer än segervinnare hafva vi gång på gång blifvit öfvervunna; skall det förflutna upprepas i framtiden? Det behöfver icke så vara. Må vi så lämna oss åt Herren Jesus, att han får i oss utföra det som han önskar, och vi skola få erfara, att han skall gifva oss hvad hans ord lofvar.

Från missionsfältet.

Våra stationer.

Üin-ch'eng. Missionärer: Erik och Anna Folke, Axel och Anna Hahne, Carl Blom, Frida Prytz.

Infödda medhjälpare: Chang-Chi-heng, Chao Üan-t'ai.

Fältet omfattar: An-I, Hsia-hsien och Honan.

Gosskola, flickskola.

Hai-cheo. Missionärer: H. och Hilma Tjäder, H. Linder.

Infödda medhjälpare: Üang-Üang-shui, Chang.

Fältet omfattar: Hai-cheo, Pu-cheo, Liu-tsin, Yong-ho och Ü-hsiang.

Opiumasyl.

I-shï. Missionärer: Anna Janzon, Ebba Burén.

Infödde medarbetare: Joh.

Fältet omfattar: I-shï och Üan-chuan.

Me-ti-chen. Missionärer: Fredr. Hallin, E. Andersson.

Infödde medhjälpare: Liu-T'sun-ren.

Fältet omfattar: Ping-lu, Rui-ch'eng, Ling-pao, Uen-hsiang (Honan).

Tong-cheo. Missionärer: A. och Augusta Berg, T. och S. Sandberg, A. Erikson, E. Sandberg.

Infödde medhjälpare: Fann Sien-seng.

Fältet omfattar: T'ong-cheo (hufvudstation), Uei-nan (bistation), Hua-in, Hua-cheo, Chao-I, Pu-cheng, Ch'eng-hsin, Peh-shui.

Han-ch'eng (ännu ej öppnad annat än som opiumasyl). Missionärer: R. och D. Bergling.

Inf. medhjälpare: Ren, Cheng.

Fältet omfattar: Han-cheng och Ho-yang.

Sin-an-hsien (Honan utstation). Infödda medhjälpare: Ki Wen-hsiâ, Iang-T'si-tien.

Fältet omfattar: Sin-an, Ien-ch'i, Honan-fu etc. 13 städer.

Uei-nan. Infödde medhjälpare: Chang, Kio.

Hai-cheo	styr	6	städer	
P'u-cheo	»	6	»	
T'ong-cheo	»	10	»	
Honan-fu	»	10	»	
Shan-cheo	»	3	»	(Ling-pao Uen-hsiang)
Uei-nan	»	1	»	

Summa 36 städer på vårt fält.

Såsom synes af ofvanstående förteckning, hafva syskonen en liten skara infödde medhjälpare, som deltaga med dem i arbetet på de olika stationerna. Af dessa hafva de flesta sitt underhåll af missionens medel. Två underhållas direkt från Sverige, den ene af en missionsförening och den andre af enskild person.

Trenne bibelkvinnor underhållas äfven från några vänner i hemlandet.

Underhållet för 12 barn i flickskolan i Üin-cheng bestrides likaledes af föreningar och vänner i Sverige.

Önskas underhåll till flera infödde medhjälpare samt till lärjungar i goss- och flickskolorna.

* * *

Yang-chau den 14 nov. 1896.

»Tacken Herren, ty hans godhet varar evinnerligen.» 2 Kr. 20: 21.

Frid!

Så äro vi nu i Kina. Den 20:de oktober anlände vi till Shang-hai, där vi blefvo hjärtligt välkomnade af omkr. 40 missionärer, som för tillfället voro där.

Vår resa var mycket god, och vi förnummo, att vänner ihågkommo oss i förböner: det var visserligen mycket hett, äfven stormigt ibland, men Herren styrkte och uppehöllo oss, så att vi dagligen hade gemensam bibelläsning på f. m. och bönemöte på e. m. Det var en stor godhet af Herren, att han gaf oss plats och tillfälle därtill, ty på en

sådan resa är lifvet stundom mycket oroligt, hvilket är helt naturligt, då de flera hundra passagerarne hvar på sitt håll söka tillfredsställa sina njutningar, och vi voro endast få troende.

På många platser voro vi i land; emedan missionsvänner mötte oss och inbjödo oss till sina gästfria hem. Vi tacka Herren för all den godhet vi ha åtnjutit. Äfven sedan vi kommo hit, hafva kärleksfulla hjärtan varit öppna för oss. Den 26:te fortsatte vi resan hit till Yang-chau. Detta hem är mycket godt; tiderna för studier, bibelläsning, bönemöten etc. äro utomordentligt väl ordnade. Och för öfrigt är hemmet så godt, som det någonsin kan bli. Vi hafva ännu icke några särskilda erfarenheter att berätta, men vi äro glada och lyckliga. Kineserna blifva mer och mer kära för oss, och det är en sådan stor fröjd att höra dem sjunga om Jesus. Vi *längta* efter att »kunna» instämma med dem på deras eget språk. Här finnas nämligen några troende, men ack, huru få af stadens 350,000 invånare.

I lördags morse dog ett litet gossebarn, hvars moder var troende, men fadern var en affälling. Först var han så vred och sade, att hustrun hade dödat barnet, men Herren besegrade honom, ty före begrafningen ångrade han sin vrede etc. och kom åter till Herren. Då aflade han ett sådant skönt vittnesbörd, och han var så tacksam och glad att på nytt få hvila vid Jesu hjärta.

Som ett ytterligare bevis på Guds trofasthet nämnes en gumma, som kom hit i förgår från en by långt härifrån och ville höra *mera* om Jesus. Hon hade nämligen hört om honom för 15 år sedan, då hon var i tjänst hos mr Hudson Taylors förra hustru. Det visar, att ordet icke återkommer fåfängt, och är en uppmuntran för oss. Lofvadt vare hans namn. Vi afsluta med en hälsning till vänner i Herren att ihågkomma oss i sina böner.

Sällt det folk, hvars Gud Herren är.

Systrarna

Agnes Forssberg, Maria Pettersson.

* * *

I bergsgrottorna i Shansi.

Aug. 1896.

— — — »ty mörkret försvinner och det sanna ljuset skiner redan.» 1 Joh. 2: 8.

Kära missionsvänner!

Stor vare Eder frid!

I femte kinesiska månaden var det min tur att fara till P'u-cheo-fu för att andra söndagen i månaden tala Guds ord för de troende och "sökarne». Jag gladde mig åt denna resa, då jag ju skulle få träffa mina gamla vänner från vistelsen där på våren, då vi hade »möte» i två dagar, och då en »församling» af sökare bildades, som hyrde en liten lokal för sina sammankomster. Sedan evangelisten rest hem, hade jag då många sköna stunder vid Guds ord tillsammans med dem, och jag skulle nu åter få träffa dem och se, huru de gått framåt i Herrens skola. Men att »allt kött är hö» och att *endast* det, som är födt af Gud, kan öfvervinna världen, fick jag en ny påminnelse om vid min ankomst.

En officer från lägret höll sig med glädje tillsamman med oss på våren och var äfven bland dem, som läto uppskrifva sig som »sökare». Då han sedermera fick order att kommendera en silfvertransporttrupp till T'ai-Üen-fu, medsände jag på hans begäran bref till Dr Edward, däri jag bad denne afvänja honom från opium-medicinen. Nu fick jag höra, att han varit nästan afvand, då de gamla krämporna började komma tillbaka, och då kom pipan fram igen. Än mera ledsen blef jag, då jag fick veta, hvarför han nu ej var ibland oss. Hans mor hade dött, och den äldre brodern, en ämbetsman i T'ai-Üen-fu, hade kommit ner för att vara med om begrafningen. De hade nu kallat buddistpräster, som på måndagen skulle komma och läsa mässor m. m. (för att befria själen från lidande i Hades), och vår vän hade nu så brådt med tillrustningarna, att han ej kunde komma. Detta var en stor missräkning, en af de många, som missionären möter i sitt arbete, och jag kände den som ett hårdt slag. Jag vågar dock ej döma vår vän. Någon har sagt, att individen i Kina kan med skäl liknas vid kuggen i ett hjul. Att tänka sig, att han på eget bevåg skulle företaga sig något nytt eller något som hittills i samhället eller släkten vore okändt, är för kinesen lika orimligt som att tänka, att kuggen skulle vrida omkring hjulet, i stället för att det är hjulet, som vrider omkring kuggarna. I synnerhet har detta sin tillämpning vid en sådan händelse som en begrafning, som allmänt betraktas vara en viktigare sak, än då en människa födes till världen. Skulle vår vän ha nekat göra, hvad som stod i hans makt, för att gifva sin vördade moder en hederlig begrafning (från kinesisk synpunkt), så vore detta detsamma som att för alltid blifva skild från sin släkt och sina närmaste vänner — och det behöfs mycken fostran af Herren, innan man är beredd taga ett sådant steg. I alla händelser skulle han ej ha makt att gifva sin mor en kristlig begrafning.

Af de öfriga sökarna syntes ej heller mera än ett par tre. De hade alla brådt med skörden, sades det. Vid senare besök, då skörden var slutad, hade de flesta ej heller infunnit sig till gudstjänsterna, och mycket synes tyda på, att det synliga resultatet af vårt »stora» möte, då de alla rycktes med af vår evangelists vältalighet, betydligt reducerats. Herren påminner oss därigenom om den stora principen för hans rikes utveckling: ifrån det ringa och obetydliga till det som mer är, ifrån ett senapskorn till ett träd, ifrån de fattiga och ringaktade till de stora och ansedda. Där kristendomen slår ner i storhet och makt utan att själf ha uppodlat och plöjt sin mark, där har man alltid stora skäl att misstänka dess äkthet.

Fastän sålunda fienden triumferande mötte mig vid min framkomst, fick jag dock före min afresa skäl att tacka Gud. De två, hvilka jag hela tiden ansett som pelare, en barberare och en landtbrukare, stodo fasta och gåfvo mig mycken glädje. Båda åto förut opiummedicin, men nu på söndagen kom landtbrukaren in i ett ganska medtaget tillstånd, på grund utaf att han för flera dagar sedan lagt bort bruket af opiumpillerna, förtröstande på Herren att bli opiet kvitt. »Tänk efter, hr Hu», sade han till mig på e. m. »Om vi ej äro uppriktiga? För att få vara med om sommarmötet i Üin,ch'eng hyrde vi två vagn och satte bort så och så många dagar från vårt arbete. Tror ni vi skulle gjort dessa uppoffringar, om vi ej hade varit uppriktiga i våra hjärtan?» — Vi hade två möten tillsamman. På e. m. fingo vi böja knä med en annan

barberare, som kom till lokalen för att höra den nya läran. Må Herren äfven få frälsa honom. Bedjen med oss för P'u-cheo. Staden skulle såväl behöfva sin egen missionär, men ingen är ledig att taga denna teg. Mitt arbete är och kommer troligen att bli i Hai-cheo, och äfven de öfriga syskonen ha hvar och en sitt.

Herren har mycket uppmuntrat oss vid våra besök i byarna där rundtomkring; Hai-cheo har ej mindre än 96 sådana i sitt distrikt. Vi bruka om söndagarna (e. m.) besöka dem och gå då i tre afdelningar: syskonen Tjäder gå åt söder, evangelisten med någon kamrat åt norr och jag med någon medhjälpare åt väster. Jag har då alltid fått röna den största välvilja. Både kvinnor och män komma ut på gatan, då de få höra oss sjunga, och bud sändes till anhöriga och vänner längre bort vid gatan att komma ut. En svårighet är, att högst få kunna läsa, men vi bedja dem köpa böckerna och bedja någon annan läsa för dem, och vi ha sålt ganska bra. I en by, där hvarenda familj heter Ko, kom en gammal patient och kände igen mig. Visade sig mycket tacksam, så t. ex. gick han genast hem och kokade té samt bar ut bord och pallar åt oss. Vi skildes sedan som de bästa vänner. Guds ord behöfver tid för att kunna slå rot i dessa förmörkade själar. Vid vägen till denna by sågo vi ett pappersaltare fastsatt på ett träd och en man komma med offergåfvorna (ett stycke fläsk, några bröd m. m.) på en bricka. De syntes ovilliga att offra, förrän vi gått förbi. Vi begagnade dock tillfället att tala om Jesus, som hör våra böner och vill frälsa oss utan några sådana offer, som äro alldeles utan nytta. De hörde snällt på, men offrade nog, så snart vi gått. »Hvad de offra, det offra de åt onda andar.» Ack, att Herren ville rikligen använda oss att bidraga till mörkrets skingrande!

Gata i Tali-fu, Hunan.

Jag skulle äfven vilja berätta något från vår marknadsresa till Liu-chin, där vi predikade i tältet, men mitt bref är redan långt, hvarför jag får vänta därmed till en annan gång, kanske.

Med varmaste hälsningar till alla dem, som älska oss i tron.

»Och han har dött för alla, på det att de som lefva icke mera må lefva för sig själfva, utan för honom, som för dem har dött och uppstått.»

Eder i Herren *L. H. Linder.*

Hädanefter är adressen:

%/o C. I. M. *Hankow*, China.

* * *

En tripp till P'u-cheo-fu.

»Prediken evangelium för hela skapelsen.»

Hai-cheo d. 18:de aug. 1896.

För kort tid sedan beslöto vi att besöka våra vänner i P'u-cheo-fu en gång i månaden. Evangelisten Uang, Hugo Linder och jag göra detta nu i tur och ordning. I lördags den 15:de var det min tur att fara dit. Herren lät oss icke förgäfves predika ordet där under den stora examen förra våren. Utom vår kock, som då blef förd från satans makt till Gud, äro några där intresserade för evangelium och komma nu till gudstjänsterna. Staden P'u-cheo-fu, belägen sex sv. mil väster ut från Hai-cheo och omkring en mil från Gula Floden, är ryktbar i Kinas historia. Några af kejsardömets förnämsta statsmän från svunna dagar föddes inom dess murar.

För en vecka sedan utspriddes ett rykte, att Gula Floden stigit öfver sina bräddar och att P'u-cheo-fu var starkt hotadt. Ryktet besannades, då jag här om kvällen ankom dit.

"*Kinas sorg*", som denna flod så träffande blifvit kallad, hade ånyo spridt död och förstörelse omkring sig. På söndagsmorgonen besåg jag trakten från västra stadsmuren. Öfver 200 tunnland åker äro öfversvämmade. Bomullen, majsen, hirsen och diverse andra produkter ha blifvit förstörda. Dess bättre har endast ett fåtal människor omkommit. Vattnet hade äfven inträngt genom västra stadsporten, så att en del af staden längs ut med muren står under vatten. Förr i tiden har Gula Floden verkligen flutit förbi P'u-cheo. För ungefär två hundra år sedan tog den sin nuvarande mera västliga riktning.

Men hör nu vidare hvad jag fick reda på i samband med öfversvämningen. En dag hade en gosse under lek varseblifvit i vattnet i porthvalfvet en liten orm, hvars hufvud stack upp ofvan vattenbrynet. Genast antog man detta vara en uppenbarelse af flodguden, och inom kort voro både den högre mandarinen (prefekten) och den lägre (hsien) på väg i sina bärstolar med all sin svit för att — tillbedja ormen. Hvad synes eder, vänner, en högt uppsatt

Mandarin tillbedjande — en orm.

Anlända till platsen stego deras excellenser ur stolarna, hvarpå de framför ormen nedsatte en bricka, belagd med gult papper och på hvilken tre brinnande rökelsestickor

voro placerade. Mandarinen bugade sig nu och bad »Hans Majestät Tai-uang», hvilket är den inbillade gudomlighetens namn, att vara god och komma upp och taga plats i bärstolen. Ormen hoppade då själf upp på brickan, påstår man, och tog plats i prefektens bärstol. Tåget satte sig nu i rörelse med sjögudens tempel till mål. Mandarinen själf *följde efter bärstolen till fots.* Officiella order hade redan utgått till de sex distriktsområdena, som lyda under denna prefektur, med begäran om ett teater-sällskap från hvart och ett af dem. Sådana anlände, och därefter spelades och blåstes natt och dag i fyra dygn på pukor, cymbaler och trumpeter under sång och dans och allehanda gester — allt för att förnöja guden och förmå honom att återföra floden i dess vanliga fåra. — Vid »allmänna gudstjänsten» i Kina saknas aldrig fester.

Då »civiliserade» och »upplyste lärde», folkets domare och styresmän, äro så fulla af vidskepelse och vantro, hvad kan man då vänta af det okunniga folket? Äfven de kristna ha i många fall svårt att bli fria från vidskepliga föreställningar. Så t. ex. tror man fullt och fast, att draken (Long) verkligen finnes till i skepnad af

en väldig orm med klor och vingar,

som flyger genom himlarymderna och är i stånd att visa sig och i nästa ögonblick försvinna. Endast *Guds Ande* förmår skingra all den villfarelse och hednastyggelse, som uppfyller Kina och hvarifrån de troende såsom sagdt är ej alltid äro fria.

Men låt mig nu berätta, huru vi tillbringade Herrens dag i P'u-cheo. De få för evangelium intresserade, som där finnas, hafva på stora östra gatan hyrt en mindre bod, där de samlas, då de hafva någon som leder gudstjänsten. Här höllo vi först ett möte vid middagstiden. Min text var Rom. 3 kap. Sex af våra vänner voro närvarande, bland dem en döpt troende med tillnamnet *Uang*, en af de två som döptes här för två år sedan af den nu hädangångne mycket omtalade pastor *Hsi*. På e. m. voro vi åter samlade på den lilla salen, då vi samtalade om Herrens godhet och hade bön och sång. Jag gjorde också ett besök på rakstugan hos *barberaremästaren Liu* en stund, och gladdes jag att höra, huru han, så snart tillfälle gafs, *bekände sin tro på Jesus för kunderna.* Jag vidrörde något, att han

borde stänga affären på Herrens dag,

hvilket han redan sade sig ha tänkt på. Kommen ihåg denne vår broder vid nådastolen; mitt hela intryck är, att han är en uppriktigt sökande själ, som Gud längtar få föra ut i sin nåds fulla ljus.

I P'u-cheodistriktet var också den i mitt förra bref omnämde *f. d. aktören Kuo*, som för flera år sedan blef vunnen för Herren uppe i Kiang-cheo-trakten genom vår evangelist Uang, hvilken då var stationerad därstädes. Han visar tydliga lifstecken. Må Gud få ingjuta mera af sitt lif och sin Ande i hans själ!

I går morse den 17:de aug. anträdde jag i min förhyrda vagn återfärden till vårt kära Hai-cheo. Värmen är mycket tryckande nu, och därför ansåg jag det klokast att resa på detta sätt.

Ungefär halfvägs mellan P'u-cheo och Hai-cheo ligger *staden Usiang.* Här rastade vi, intogo förfriskning och fodrade mulan. Jag sammanträffade här med en herr *Lo*, lägre mandarin från Hai-cheo, och hade med honom ett samtal, hvarunder jag fick veta, att han tillsammans med tvenne bekanta var på väg till en berömd vallfärdsort för att där tillbedja. Platsen dit de ämnade sig ligger uppe på ett närbeläget berg heter, *O-Zao-feng* och har många tempel. Tusenden besöka under innevarande månad detta ställe. Genom ett knäfall eller två, några bugningar, rökelse och en obetydlig penningegåfva tro de sig med säkerhet kunna påräkna syndaförlåtelse och gudarnas synnerliga bevågenhet och hjälp, enhvar i sitt kall. Då jag bland annat sade herr Lo och hans vänner: »Om I begifven eder dit upp för att se på utsikten etc.

böjen dock ej edert hufvud för den guden,

ty människan är af alltför högt värde för att börja sig i tillbedjan för ler och trä», smålogo de och sade sig ej alls ha blifvit förnärmade, tilläggande att hvarje land har sin olika gudsdyrkan. Viljen I icke äfven bedja, att sanningens pil måtte träffa dessa sorglösa världsmänniskors hjärtan?

Kort efter mörkrets inbrott kommo vi hem till Hai-cheo. Min älskade maka mötte mig här. Hon hade gått in till staden från vårt lilla sommarställe, bestående af 3:ne svala grottor, belägna i en liten täck by vid bergets fot. Hvilken välsignelse att af Herren ha fått *ett hem* i detta aflägsna land och *en hjälp* i glädje och sorg. I Hai-cheo håller nu kapellets iordningsställande på att fullbordas, och omedelbart därefter vidtaga reparationerna i opiumasylen. Inom en månad hoppas vi v. G. få börja räddningsarbetet i denna senare. Finnas väl några, som vilja *kämpa med oss i bönen* för opiislafvarna? Låtom oss *ej förtröttas* att göra det goda! Min hustru förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar till missionsvännerna.

Eder i Jesus tillgifne

C. Henrik Tjäder.

* * *

Grottbyn Tschir-ling 10 li söder om Hai-cheo
den 23 augusti 1896.

»Herren, stark och mäktig;
Herren, mäktig i strid.»
Ps. 24: 8.

Kära vänner!

Utan tvifvel har hvar och en af oss i någon mån erfarit svaghetens nedslående inflytande. Om detta är fallet under vanliga omständigheter, huru mycket mera, då vi bjudas spetsen af en kraftfull motståndare? Väl den, som då kan med Jeremia ropa: »Herren är med mig, såsom en väldig hjälpte.» Striden mellan ondt och godt skulle ej länge behöfva vänta på sin utgång, därest icke det godas urkälla ständigt förnyade den kraft, som dess kämpar förbrukat. Ja, godheten själf vill komma och med sina outtömliga förråd besätta oss för att låta sin kraft uppenbaras i vår svaghet. Där så är, kan ej annat än seger bli resultatet, och därför är detta hvad vi behöfva. Det är segerfursten själf, som måste strida för oss, ty huru skola vi annars bestå? O, måtte våra hjärtans portar öppna sig vidt, på det att härlighetens konung, härskarornas Gud, må tåga in!

Vår strid härute är icke af det slaget, att tidningsreferenter äflas om, hvem som skall bli den första att meddela nyheter därom. Den utkämpas snart sagdt obemärkt, och dess väldigaste drabbningar stå i det fördolda, då någon själ uttages från mörkrets välde och försättes i Guds älsk-

lige Sons rike. Detta förändrar ej gången af denna världens politik, men det åstadkommer fröjd bland Guds änglar i himmelen samt upplifvar och stärker hans tjänare bland människorna. En sådan seger är värd ett lif. Lycklig den, som får se många.

Några stora framgångar har jag ej att tala om, men jag har sett Herrens verk föras framåt något och i min lilla mån fått bidraga till att sprida kunskapen om hans härlighet. Sommarvärmen har ju efter vanligheten hindrat arbetet i ej ringa grad, men samtal med gäster, predikan vid teatrar och på gatan samt besök i byar, där kristna och intresserade finnas, ha fått utgöra mitt bidrag till den direkta verksamheten. En gång smakade jag på, hur det känns att gå med påse. Huru apostoliskt detta sätt att färdas än må vara, och huru gärna jag än skall göra om experimentet, om det blir af nöden, så tror jag ej, att det är det bästa för oss här i Kina åtminstone. När man är kroppsligen trött, är man nämligen sällan språksam, men det är språka man måste, om man vill stå väl hos folket och få dem, som lyssnat eller komma att lyssna till predikan, att följa med och söka förstå hvad som säges. Emellertid hjälpte Herren vännen Uang och mig att under de två dagarna predika på fem ställen (offentligt), sälja för något hundratal casch af böcker, vittna för många personer enskildt i världshus och på vägen samt dessutom med påsen på ryggen gå sex mil.

En troende man från en församling norrut öppnade i fjol en opiumasyl ett par mil från Üin-ch'eng. Då jag var borta hos en kristen, bosatt ej långt från platsen, där jag hört asylen skulle vara, beslöt jag att resa dit för att lära känna mannen och se, huru han hade det. Till min ledsnad fanns han ej där, utan hade rest till sitt hem för att skörda hvetet, men grannarna gåfvo underrättelser om verksamheten. Han hade under våren afvant något tiotal opiumrökare, höll daglig andakt i asylen, då han predikade Guds ord, hade äfven talat om hvilodagens helgd och tycktes hafva fört ett lif i öfverensstämmelse med sin predikan. Det kändes ljufligt att samtala med dessa, som hade någon kännedom om gudomliga ting. Det var på liknande sätt församlingen i Judeen tillväxte efter den första förföljelsen.

Jag minns ej, om jag förut talat om den mannen, som hört evangelium af en bokspridare från Üin-ch'eng. Han talade vid sin hemkomst om hvad han hört för sina anhöriga, och dessa enades om att sända honom till oss för att taga reda på läran mera samt sättet att tillbedja Gud. Så berättade han för oss åtminstone, men huru mycken uppriktighet det fanns är ej godt att säga. Han har ej kommit igen. Tältpredikandet, som jag tagit del i, har af andra beskrifvits, så att jag ej behöfver upptaga tid med det. Nog af, Herren synes bekänna sig till den verksamheten, hvilken ju också är synnerligen ägnad att vidt sprida Herrens kunskap, på samma gång den ger intresserade tillfälle att vinna underrättelser om djupgående frågor.

Här uppe på berget ha Hugo Linder och jag äfven gjort besök hos några grannar, bl. a. i en skola, där vi mottogos mycket förekommande. Läraren återgäldade besöket här om dagen och lyssnade då mycket villigt till mina försök att framställa evangelii grundsanningar. De böcker han fick vid vårt besök hade han läst och var mycket glad att få flera. Att för sådana jämförelsevis intelligenta män förklara läran är ganska lätt, äfven om deras fördomar i vissa afseenden äro starkare än de obildades. Dessas slöhet är dock nästan oöfvervinnelig. Så var en granne inne under morgonbönen i dag, då Hugo Linder talade om den trånga porten, som man måste passera för att komma till himlen. Han förstod orden riktigt nog, men kunde ej fatta ändamålet med att klämma sig genom en port så trång, att man ej kunde taga med sig någonting. »Hvad skall jag till himlen och göra? Jag har ingenting där att beställa», sade han ett par gånger. Ja, det är så. Helvetet ha de reda på mycket bra, veta till och med, att det är fördeladt i 18 våningar; men himlen och dess ändamål veta de föga om. Måtte Herren snart få sända ut många flera budbärare med frälsning till detta land, att okunnighetens och liknöjdhetens mörker må skingras och syndens välde fly för evangelii klara ljus!

»Bedjen utan återvändo», att vi som redan äro i striden måtte alltmer besjälas af Herren Jesu kärlek och hans Andes kraft, på det att vårt arbete ej må bli fåfängt i Herren!

Inneslutande mig i er kärlek och edra förböner,

Broderligen i Herren:

Carl Blom.

* * *

I-shi.

Härifrån meddelar Emilia Sandberg:

"Jag har en stor hjälp i Ma-ta-sao, en kristen kvinna, som bor hos mig. Hon är riktigt snäll och gudfruktig samt läser för mig hvarje dag. Vi hafva tillsammans läst igenom de fyra evangelierna och hafva nu börjat på Apostlagärningarna. Hon är en förståndig kvinna och gör riktigt goda framsteg. Det är så rörande att se hennes kärlek till mig och känna hennes deltagande. Då jag i morse satt ute på gården och skref ett bref till broder Algot och därvid ofrivilligt fällde några tårar, kom hon och frågade mig, hvarför jag grät. Innan jag hann svara, sade hon till en annan kvinna, som satt bredvid mig: Du måste skynda att omvända dig, då Kiao-shi har lämnat föräldrar, syskon, släkt, vänner och alla som hon älskar och kommit den långa vägen hit för att lära oss känna den sanne Guden. Ser du, hon gråter, då hon skrifver till sitt land och omtalar, att vi icke vilja omvända oss. Det kunde icke falla henne in, att jag grät af något annat skäl, än att de icke ville omvända sig. Ja, jag får blygas så många gånger.»

* * *

I ett bref till en enskild vän berättar hon om tvenne andra kvinnor följande: "I dag kom en kvinna, som bor omkring en half svensk mil härifrån, hit för att höra om Jesus. Det var i sanning roligt att se den gamla 60-åriga kvinnan. Som hon hade gått så långt med förkrympta fötter, förstodo vi, att hon måste vara mycket trött, och vi bjödo henne därför att hvila litet, men detta hade hon hvarken tid eller lust till. Hon bad att få berätta för mig så många af sina synder hon kom ihåg, och hon ville höra, om hon kunde få någon hjälp genom den lära vi förkunnade, om hon kunde bli fri från sina många synder. "De äro förfärliga", sade hon, "de förfölja mig dag och natt, och jag kan ej blifva dem kvitt. Det finnes ingen utväg för mig", och så grät hon. O, hvad det var saligt att få berätta för henne om Jesu kärlek och frälsningen i honom! Sedan jag talat med henne så godt mitt lilla ordförråd medgaf, och vi tillsammans på våra knän bedit, sade

gumman: "Du har öppnat en ny ljus väg för mig. Om den Jesus, om hvilken du talar, kan taga bort synden, så vill jag tro på honom och tjäna honom med hela mitt hus". Då vi skildes, gick hon sin väg glad och prisade den lefvande Guden.

En annan gumma, 80 år gammal och härifrån staden, hvilken jag en gång besökt, kom äfven i dag och berättade, att hon bedit till den sanne Guden med sådana ord, som jag hade lärt henne; att då hon gjort detta, hade den värk, som hon haft i sina armar, alldeles försvunnit, hvarefter hon tackat den sanne Guden så godt hon kunnat. "Då jag beder till eder Gud, så får jag frid", sade hon, "och då glömmer jag äfven, att min släkting behandlat mig så illa."

Hon är mycket enfaldig denna gamla kvinna, men jag tror, att hon är uppriktig. Vi hafva mycken glädje och uppmuntran uti vårt dyra arbete. Prisen Herren med oss och låtom oss samfäldt upphöja hans namn!

Senare.

Uin-ch'eng d. 31 aug. 1896.

»Den fromme håller sig fast vid sin väg, och den som hafver rena händer blifver däraf än starkare.» Job. 17: 9.

Dyra syskon i Jesus!
Frid öfver eder!

Vi älska eder innerligt och bedja, att Herren måtte göra eder rika och öfverflödande i kärleken till hvarandra och till oss. Tack, kära vänner för edra förböner, hvilka förvisso nedkallat mycket af den välsignelse, som jag redan fått mottaga både för min egen själ och i arbetet för min Mästare.

Det är nu en hel månad sedan jag lämnade mitt kära arbete i I-shï. Det kändes ganska svårt att lämna kvinnorna, då jag såg deras tårar och hörde deras upprepade böner och försäkringar, att om jag stannade kvar, så skulle de omvända sig och tro på Gud »med hela hjärtat». Herren kallade mig dock till annat arbete här, och jag var lycklig att få gå med glädje. Det är så många slag af missionsarbete, äfven i Kina, och jag hoppas innerligt, att ingen syster kommer ut med den inskränkta tanken att här gäller endast att predika. Nej, här hafva vi att i kärlek tjäna hvarandra och vara villiga att göra äfven den ringaste syssla för Herrens egna. Och månne icke äfven det hör till att offra sitt lif för Jesus? Här i den »stora staden» hafva vi frid på alla sidor, och vår lilla syskonskara är sammanknuten med fridens och kärlekens band. Vi lefva dock ännu i de »växlande tider» och snart hafva vi att bryta upp och gå enhvar till sitt arbete. Bröderna Folke och Blom ämna företaga en resa till Honan, Teodor till Shensi, och syster Frida skall börja skolan. Om mig själf kanske jag får berätta nästa gång.

I går då Frida och jag hade varit ute och besökt några församlingsmedlemmar, gingo vi med tungt hjärta hem. Vi fingo nämligen höra af en kvinna, som i öfver 10 år bekänt sig tro på Gud, att hon ännu lefver i osämja med sin man, hvilken också bekänner sig vara omvänd. En annan historia hafva vi äfven fått höra i dessa dagar, om ett gammalt par, som i flera år trott på den sanne Guden men ännu icke låtit frälsa sig från sin vrede. Hustrun kom hit och berättade, att hennes man flera gånger misshandlat henne. En orsak därtill lär vara, att hennes son, hvilken i många år varit förlorad, nu hemkommit, sjuk och fattig, utan vänner och måste anlita sina fattiga föräldrar för sitt uppehälle, och styffadern tycker, att de hafva svårt nog att försörja sig själfva. Jag vill lägga dessa på edra hjärtan. Ack, hjälpen oss att bära dem till den läkaren, som kan bota hjärtats sjukdom och hela alla sår. Men jag har icke blott dessa nedslående erfarenheter att meddela rörande arbetet utan också glädjande. I går hörde jag en af våra troende kvinnor berätta om sin »chih», hennes mans äldre brors son, som bor i hennes by och som sedan han var en liten gosse varit förfärligt elak. Och allt efter han växte upp utvecklades han äfven i ondska, så att han till slut var en riktig fasa för sina grannar. För en tid sedan var han hos br. Tjäder i Hai-che och vande sig från opium, sedan kom han ut till oss i I-chï, då vi förstodo, att Herren talade till hans hjärta. Sedan har han blifvit mer och mer förändrad. Sina troende släktingar, hvilka han förr hatat och gjort allt för att nedsätta, besöker han nu, och det tyckes vara hans glädje att få vara med på deras bönestunder. Det är i sanning kärt att höra honom bedja till Gud och tacka för sina synders förlåtelse. Vi tro, att han är uppriktig. Ack, bed för denne man, att han må blifva bevarad i sanningen och att Herren måtte få göra honom till ett skinande ljus för sina landsmän! En dag kom en annan troende kvinna och bad mig om förlåtelse för det hon visat sig stolt, då jag förmanat henne. Hon sade, att hon icke kunde få frid i sitt hjärta, så länge hon icke ödmjukade sig. Och jag behöfver väl icke säga, huru kärt det var att få försäkra henne om min förlåtelse. Sedan bådo vi tillsammans, och efter den stunden hafva vi älskat hvarandra innerligare än någonsin förut. Så hjälper Herren oss, lofvadt vare hans namn.

Vi äro alla friska och lyckliga. Nu en hjärtevarm hälsning till alla, som bedja för oss och arbeta med oss. Gud välsigne eder med allt godt, som han kan och vill gifva, beder och önskar edert lyckliga sändebud i »Sinims land»

Emilia Sandberg.

Förarbete i Han-sh'eng.

I *Han-sh'eng* har broder Bergling gjort flera besök under våren och sommaren. Han har fått predika evangelium, dela ut och sälja böcker och traktater till folket, men något hus för missionens räkning har det ej lyckats honom att erhålla. Dock känner han sig mer hemma på denna plats än annorstädes, och han hyser godt hopp om att Herren snart skall gifva honom en bostad i denna stora stad, så att han må kunna öppna en regelbunden verksamhet. Br. Bergling har gjort flere vidsträckta resor i distriktet, hvarunder han besökt många städer, ett stort antal köpingar och hundratals byar, där han fått predika evangelium, sälja böcker och dela ut traktater. Stundom har han haft infödda bröder med sig, och ibland har han varit allena med sin tjänare, hvilken är en snäll och gudfruktig man och därför har varit honom till ej ringa hjälp.

I ett nyligen anländt bref skrifver br. Bergling: "Det gladde mig mycket att under mina resor finna, att många ägde våra skrifter och äfven hade hört om oss och den lära vi predika. På många platser voro de flesta affärsmän, med hvilka jag samtalade, förtrogna med den tält-

verksamhet, som utöfvats vid de stora marknaderna i Hai-cheo, och ganska många kände till Tjäder såsom ledaren för denna verksamhet. Några studenter träffade jag också i Ho-yang, ej så långt från Tong-cheo-fu, hvilka under sin examen därstädes besökt vårt hus och sålunda lärt känna Aug. Berg.

På ej få platser, där jag rest fram, har det ropats till mig från den mängd opiumslafvar, som i så stort antal finnes öfverallt och särskildt i Ho-yang och Han-ch'engdistrikten: "Kom hit och öppna en opiumasyl! Hvarför kan ni ej komma hit och befria oss från denna tyrann?" Då jag svarat dem: "Jag är villig att komma och skall komma, blott jag lyckas få ett hus", har jag ofta sett en ljusning i mångas ansikten, och mer än tio hafva samtidigt utropat: "Hus! Jo, det är en lätt sak att anskaffa hus." Men då jag därpå riktade den frågan till någon viss bland dem: "Vill ni gå i borgen för mig", då har svaret dröjt en god stund och den tillfrågade stått där förvirrad. I hans ansiktsuttryck har man med lätthet kunnat läsa hans förskräckelse, då han tänkt på mandarinens vrede, rådhusbetjäningens käppar och stafvar samt fängelsernas tortyrredskap, och slutligen har han framstammat: "Jag vågar icke." Så är det också. Funnes ej denna fruktan för mandarinernas vrede, så kunde man hvilken dag som helst få hyra hus, hvar man behagade. Det är därför nästan med vemod man begär deras hjälp, ty man vet, att det kan förorsaka dem lifslång olycka. Kära vänner, glömmen därför ej att bedja för dessa, hvilkas hjälp vi nödgas anlita.

När Han-ch'engs portar skola öppna sig för oss, så att vi kunna bosätta oss där, vet Herren allena. Gifve han oss blott nåd att i tro, kärlek och tålamod arbeta och förbida honom. Han gifve ock eder nåd att icke tröttna att i förböner hålla upp våra armar, ty segern är viss.

* * *

T'ong-cheo-fu d. 24 sept. 1896.

Jesus vår frid.

Då jag i dag öppnade min bibel, föllo mina ögon på Jobs 15: 11: »Är dig Guds tröst för ringa?» Huru väl vi behöfva pröfva oss själfva inför dessa ord. Det finnes många slags sorger i lifvet. Att den, som ej lefver *med* Herren, går miste om hans tröst, då bekymren möta, det faller af sig själft, men hur är det väl med oss, som bekänna oss vara Jesu egendom? Värdera vi alltid Guds tröst såsom vi borde? Ingen kan trösta såsom vår himmelske Fader. Ännu ljuder hans ord »trösten, trösten mitt folk». Hjälpe han oss att i tron taga löftena i besittning!

Hvarje dag det är vackert väder gå vi ut till byarna. Det finnes en hel mängd sådana, till hvilka vi kunna gå och komma hem på en dag. Där vi ingen hafva som känner oss, kunna vi ej stanna öfver natten. På dessa våra vandringar få vi röna både förtroende och misstro. Ofta, då vi komma fram till en by, som på afstånd såg stor ut, finna vi nästan bara ruiner, endast några enstaka familjer bo här och där i dem. Dessa byar ha ej blifvit uppbyggda, sedan muhammedanerna för årtionden sedan förstörde dem. I går var jag ute till en sådan by, men träffade bara en enda kvinna. Ett par andra tittade ut i sina dörrar, men återvände strax, sägande att de hade brådtom. Saken var nog helt enkelt den, att de ej vågade komma i min närhet. Men om också bara en kvinna fick höra evangelium, hvem vet hvad godt kan komma däraf?

I en annan by, dit jag sedan gick, blef hela gården full af folk. Några af männen hade varit hos oss i staden och fått böcker. Vår uppgift är att så i tid och otid; Herren gifver växten.

Just nu är Teodor Sandberg här. Så fort vi få det nya huset, skall han flytta sin familj öfver från Üin-ch'eng. Emilia kommer äfven hit, hon kan dela rum med mig en liten tid. Vi skola då besöka de mera aflägsna byarna. Det är alltid godt att vara två, när resan gäller sådana platser, där vi ej varit förr. Bedjen om välsignelse öfver vårt arbete: Vi ha bättre hopp om landsbygden än staden. Dessa dagar har det varit stor marknad här, så att vi ha haft många besökande, som kommit för medicin. Vi äro alla friska och krya, Gud ske pris!

I morgon tänker br. Sandberg att resa till Uei-nan på några dagar. De troende där äro mycket glada åt den hjälp de få härifrån. Ack, om vi finge ett hus så stort, att vi kunde inrymma en flickskola här! Bedjen med oss därom! I Uei-nan-distriktet finnas några, som vilja hafva sina flickor i skola, och här kunde vi nog få några att komma.

Nu är det väl tid på att sända en julhälsning, om den ej skall komma för sent. Jesus har kommit, på det vi skulle hafva nog och öfvernog.

I Jesus tillgifna
Anna Eriksson.

Hvardagslif i en kinesisk stad.

Af Missionär *A. Berg.*

P'ang! P'ang! I den tidiga morgonstunden aflossa de gamla kanonerna ett par skott, till tecken på att en ny dag ingått och att portarne till staden skola öppnas. Från vakthusen i norra, östra, västra och södra delarne af staden komma portvakterna ut, sömniga, gnuggande ögonen, och vrida om nycklarna i låsen. Sakta öppna sig de massiva, järnbeslagna portarna, och från landet kommer en skara bönder in med sina grönsaker och andra lifsförnödenheter. De ha redan väntat en god stund utanför. Här kommer en, bärande på en stång två korgar fulla med de skönaste aprikoser, där en melonförsäljare, där en annan med lök, kål, spenat, där en körande hvete o. s. v. Gående, åkande och ridande trängas om hvarandra. De i Kina alltid förekommande tiggarne börja ock litet senare att tåga in från sina utanför staden i jordkulor befintliga boningar. O, huru de se ut! Vi må tacka Gud, att vi i Sverige ej hafva deras likar. Vatten och kam äro för dem lyxartiklar. Med tofvigt hår, fullt af ohyra, med en af opiumrökning och svält utmärglad kropp, ofta saknande kläder och med endast en gammal säck kastad öfver ryggen och bitar af en dylik bundna om benen, börja de sin vandring med en lerskål i handen, från butik till butik, från hus till hus. Men hur ser det ut i staden? Vid gathörnen råder redan liflig kommers, och butikerna, alla öppna åt gatan, öppnas den ena efter den andra. Matförsäljarne koka sina soppor och vällingar på gatan och ropa åt de förbigående: »Kom och drick min goda välling! 4 cash skålen!» »Färskt ångadt bröd! 3 cash stycket!» »Köp köttbullar! Köp köttbullar

6 cash för en. O, hoj!» Så där ropas och skrikes det om hvartannat. Snart är frukosttimmen inne. Vid små bord, som stå utanför »restaurationerna», slår man sig ned. En skål risvälling, litet lök och bröd eller annat liknande smakar godt. Då skålen tömts, tvättas (?) den genom att torkas med en grå trasa, pinnarne strykas af ett tag med fingrarne, och så får nästa kund dem som »rena».

I butikerna köpas varor, men fort går det ej. I Västern värderas »ferm expedition och bestämda priser». Här råder precis raka motsatsen. Du kommer in i en butik och vill köpa några fot tyg. Först bjudes du sitta ned, så serveras pipa (om du röker) eller té, och så säger du ditt ärende. »Om de ha'? Jo, jo men!» »Hvad kostar det?» »Hvad det kostar? Åh, vi äro ju vänner, vi våga ej begära för mycket, eller hur?» Och de långa, smala, med långa naglar försedda fingrarne löpa hastigt öfver kulorna på deras räknemaskin. »Detta tyg — vi äro ju vänner, och här begära vi aldrig för mycket — det allra billigaste vi kunna sälja det till är 300 cash per fot.» (Här begärde vår »gode vän» kanske jämt dubbelt så mycket som han visste han borde ha.) »Åh, ni pratar! 300 cash! Jag vill ej bedraga er, men mer än 120 cash kan jag ej ge!» »Omöjligt! Det kostar mycket mer i inköp. Får gå för 280!» »130 cash!» »250!» »Nej, nu bjuder jag för sista gången om ni vill antaga det eller ej: 150 cash!» »Alldeles omöjligt!» »Ja, adjö då», och så går kunden. Kommen ett stycke utanför butiken ropas han tillbaka: »Tag det, tag det, det betäcker inte inköpspriset, men vi äro ju vänner! Huru många fot önskar ni?» Och så, efter en lång stunds ordande, har man köpt hvad som i Sverige kunde vara expedieradt på 10 minuter. Detta är orsaken hvarför kineserna måste använda så många biträden. Äfven en liten butik reder sig ej utan 3 à 4. Men vi gå ut på gatan igen. Det börjar lida fram emot middagen. Här spelas teater, midt på gatan, på en upphöjd träställning. Alla de uppträdande äro män, grofva, simpla, smutsiga. Då de skola föreställa kvinnor maskera de sig ganska bra. Vanligtvis spela de händelser, som tilldrogo sig för flera hundra eller tusen år sedan. Åskådarne, män, kvinnor och barn af alla samhällsklasser, stå nedanför och deltaga med synbart intresse i hvad som för en europé förefaller barnsligt. Ej långt från de spelande, där han kan påräkna få litet med af deras publik, predikar kanske en missionär, biträdd af en omvänd kines. Det finnes de, som tycka det är lika roligt att se och höra på utländingar som att beskåda teaterfolket! »Oj, oj, oj! Uu, uh, uh! Aj, aj, aj!» »Hvad är det?» En begrafning! Där kommer kistan, öfvertäckt kanske af hvitt tyg eller papper, dragen på en vagn. Så en procession af män, klädda i fotsida rockar af hvitt tyg, med höga, hvita mössor på hufvudet och hvita skor på fötterna. Så kvinnorna, likadant klädda, men med ett hvitt flor för ansiktet, åkande och oupphörligt uppgifvande hjärtslitande skrik. I en åker utanför staden nedsättes liket, en kulle uppkastas, rökelse brännes, och det hela är öfver. Är det ett litet barn som dör, kastas det ofta ut på åkern eller köpes det en bastmatta, hvari den lilla kroppen insys och det kanske nedgräfves, men ej djupare än att hundarna nästa dag kunna gräfva upp det. Vid middagstiden får man ofta se biträdena i butikerna sitta och halfsofva, hufvudet nickar och nickar, tills mattiden kommer. Då blir det lif! I butiken, innanför disken, flyttas fram ett bord, och på det framsättas skålarna med de sedvanliga mjölstrimlorna uti. Hvilket sörplande! Den ena skålens innehåll försvinner efter den andra, svetten porlar ur porerna, men till slut är det öfver, och de äldre röka sina vattenpipor ofvanpå alltsammans.

På e. m. kanske man kan få se »lao-ie», det är mandarinen eller stadens borgmästare, komma i sin bärstol, buren af fyra män. Före gå en mängd hyrda pojkar, iklädda röda pappmössor med tuppfjädrar och bärande rödmålade stora träbrickor, så kommer en man med en uppspänd röd sidenparaply, därefter mandarinen och efteråt kanske några personer till häst. Men dagen nalkas sitt slut, landtfolket beger sig hem, gatorna blifva tomma, och hvarje butikägare sopar rent utanför sin dörr. De slå ut vatten, för det ej skall ryka, sopa, slåss med hundarna, som i afskrädet leta efter föda, taga ned sina lösa skyltar, tända oljelamporna och sätta luckorna för butiken, ty i Kina säljes ej efter mörkrets inbrott. Från de fyra portarna myllra nu skarorna ut, tiggarne med skålarne fulla, en knippa bränsle på ryggen, opium för nattens behof och kanske några cash dessutom. Landtmännen ha fått sina produkter sålda och utbytt dem mot olja, salt, tobak, rökelse till »ia-ia» (afgudarna), och då solen gått ned — »p'ang, p'ang» smäller det igen, och portarne till staden stängas.

Så tillgick det i den gråa forntiden, och så går det ännu till i Kinas land år 1896.

Huru kineserna bedja om regn.

Af Bergling.

Under denna sommar har det var ovanligt hett i Kina. Icke blott utländingarna utan äfven kineserna och djuren hafva nästan försmäktat af hetta, och flere hafva dött af solstyng. För hvarje dag, som gick innan regnet kom, stegrades kinesernas ifver att ropa till sina gudar om regn, och de medel de använde för att blifva bönhörda blefvo allt flere och underbarare. Se här ett af dem, som äro brukliga här på orten:

Representanterna från en stad eller by uppställas därinom i led, medförande trummor, cymbaler, »gånggongar» och månghanda blåsinstrument samt fanor, flaggor och skyltar etc. I ledets front slår regnguden, som bäres jämte det dekorerade hus, hvari han sitter, af 4, 8, 16 eller flere personer, beroende på storleken. Framför guden går en man, som påstås hafva en underbar ande, och därom är för öfrigt icke minsta tvifvel. Jag tror, efter allt hvad man sagt mig om honom, att han i biblisk mening är besatt. Vid sidan af denne stå hans båda vapendragare med stora dragna svärd. På tecken af honom sättes tåget i rörelse under förfärligt trummande, larmande och den vildaste fäktning af vapendragarne. Den fantastiska hopen, som går barfota, styr nu kosan öfver de sandiga, steniga och törniga vägarna hän mot någon beryktad källa, där ledaren skall fylla den flaska med vatten, han bär i sin barm, och föra den tillbaka och utömma den på den plats, hvarifrån de utgingo, och därmed har den platsen förvärfvat sig rätt till regn.

Detta kan ju synas vara ett jämförelsevis lätt sätt att räddas från torka och hungersnöd, men det har dock sina svårigheter: då tåget sättes i rörelse mot källan, störta gudarna från kringliggande byar ut, alla beslutna att taga flaskan från ledaren och hämta vatten från källan för att försäkra sin egen by om regn eller, om detta ej lyckas,

Syn på hvad vi äro skyldiga Herren.*

Af M. Giverholt.

Hvad vi kristna behöfva är en alldeles ny syn på hvad vi äro skyldiga Herren. Det är ett stort fel med de flesta af oss, att vi mera tänka på oss själfva än på Herrens sak, och fastän Herren har gifvit oss i öfverflöd, så offra vi dock så föga däraf för Guds rike. Men då Herren rätt får visa oss djupet och höjden af sin kärlek till oss, då skola vi blifva villiga att icke blott dela med oss till Herren utan att ställa oss själfva med allt vårt till hans förfogande. O, att hvar och en troende på allvar ställde den frågan till sig själf: *huru stor del af mina inkomster gifver jag till Guds rikes befrämjande?* Du skulle då blifva förfärad öfver huru föga Gud har mottagit af dig. Huru mycket använder du icke däremot till onyttiga eller obehöfliga ting, till lyx, till öfverflöd i mat och dryck, i kläder och husgeråd m. m.! Huru kunna vi tillåta oss allt detta, då vi veta att under det vi lefva i öfverflöd *dö millioner hedningar och stiga ned i kristuslös graf, emedan vi icke hafva utsändt budbärare till dem?* — Hvilken skriande anklagelse mot kristenheten! Bort med all den girighet, den njugghet, som finnes äfven bland de troende i fråga om gifvandet till Herrens sak! Då Kristus lärde sina lärjungar bedja, sade han: bedjen sålunda:

Fader vår, som är i himlen:
Helgadt varde ditt namn;
Tillkomme ditt rike;
ske din vilje såsom i himlen
så ock på jorden;

och det var först efter dessa böner, som våra personliga behof skulle framläggas; först nu kommer den anspråkslösa bönen:

gif oss *i dag* vårt dagliga bröd.

Vända vi icke ofta om denna ordning?

Tänka och handla icke ofta kristna så som om det vore angeläget för dem att *börja* med: »gif oss vårt dagliga bröd», sedan andäktigt *slutande* med: »när det skett, så må ditt namn helgas»; och läses icke ofta Matt. 6: 33: »söken *först* Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla eder», till och med af kristna så: söken först *alla dessa ting* (kläder och föda, hälsa, rikedom, bekvämligheter m. m.) och *sedan* Guds rike och hans rättfärdighet! I stället för att hedra honom med det bästa af vår tid, vår person, vårt jordiska, äro vi icke, månne, nöjda med att offra åt honom det som blir öfver, sedan alla våra egna, inbillade behof äro tillfredsställda? När vi på detta sätt neka att bringa tionde i hans förrådskammare och därmed försöka honom, kunna vi då undra på, att han icke öppnar himmelens slussar och öfveröser oss med den fullhet af välsignelse som vi trängta efter. Hvilken välsignelse skulle icke tillflyta den troende, om han ställde allt till Herrens förfogande! Ingen blir fattig af att gifva till Herren, men världens guld har gjort mången fattig för evigheten; ingen gifver sådana räntor som Herren, aktierna i hans rike förlora aldrig i värde utan gifva dagligen ny ersättning i frid och glädje i den helige Ande. O, bröder och systrar, Herren är nära, låtom oss skynda oss att ställa allt till hans förfogande! Millioner hedningar, som i dag vandra i mörkret och äro nära döden, ropa till dig att *försaka, spara och offra* af ditt timliga goda, på det att deras *evighet måtte räddas.*

Har du lämnat allt till Herren och är du villig att förneka dig själf i allt, på det att människor måtte frälsas, då gifver Herren dig ett ännu större uppdrag: att *bedja för dem.* Man hör ofta mycket tal om att bedja för missionen, men förhållandet är att *det i verkligheten bedes föga.* Det är ej så att, när du icke vill göra något annat för missonen, så kan du dock bedja. Nej bönen skall icke vara i stället för ditt offer utan åtföljа det och gifva åt offret dess rätta värde och den rätta välsignelsen. Offer åt missionen utan bön för hedningarne är ett dödt offer, men *bön utan själfförsakelsens offer är ett fint hyckleri.*

Gif först, innan du beder!

Hvilken motsägelse att på sina knän bedja Gud hjälpa hedningarne och sända dem Guds ord och på samma gång själf sitta inne med stora kapitaler!

Nej gif först, så skall din bön hafva kraft med sig.

Den som icke gifver rikligt i förhållande till sin förmåga *lär icke heller i sin kammare bedja synnerligen mycket för hedningarne;* dessa två ting äro oskiljaktigt förenade.

Hvad vi sakna i missionsarbetet är *ihärdiga bedjare,* rop från hjärtan, som äro helt på Herrens sida. Vi behöfva få upp ögonen öfver vår stora likgiltighet och ljumhet i detta afseende, så att vi måtte uppväckas till brinnande böner, hvilka skulle föra med sig strömmar af välsignelse till hedningarna. Må vi icke glömma, att Englands storartade mission har sin upprinnelse från de ringa *bönemötena* i Nottingham; och samme *Carey,* som från denna krets utgick såsom den förste missionären, talar ännu till oss i dessa trosfrimodiga ord: »begär stora ting af Gud och våga stora ting för honom.» O, hvad hafva icke böner, fulla af tro, uträttat! Intet är omöjligt för den som tror, och Herrens löfte är att gifva oss allt hvad vi bedja om i hans namn. Själf har han lärt oss den rätta missionsbönen: Skörden är stor, men arbetarne äro få, *bedjen därför skördens Herre, att han utsänder arbetare i sin skörd.*

Herren kommer snart, låtom oss därför skynda oss att utföra hans sista befallning. Låtom oss gå ut, låtom oss sända ut, låtom oss försaka oss själfva och kämpa med trons bön; snart skall då intet folk längre sakna frälsningens kunskap. O, huru mycket har icke försummats och huru mycket återstår icke ännu att göra! Här är ingen tid att förlora.

* Ur »Kom och hjälp oss».

Litteratur.

Människoätare vunna för Kristus. Berättelse om en missionärs faror och segrar på Tongoa, Nya Hebriderna, af missionär *Oskar Michelsen,* öfversatt af *Nelly Hall.*

Pris häftad 1: 25, bunden i klotband 2 kr., då boken rekv. pr järnväg eller efterkraf från fabrikör *G. Molander, Örebro.*

Från *J. A. Lindblads förlag, Köping:*

En kinesflickas historia med illustrationer. Öfversättning från engelskan af *Hilma Börjeson.* Pris 50 öre. Boken säljes till förmån för missionen i Kina.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.

åtminstone under återfärden få dricka ur flaskan. De arma vapendragarnes förtviflade fäktning afser följaktligen att hålla gudarne på afstånd från flaskan.

Skulle ledaren falla på vägen och vattnet helt eller delvis uttömmas eller flaskan sönderslås, så bevisas därmed, att vapendragarne ej fäktat väl, och de få då dyrt plikta för att de låtit andra gudar röfva deras vatten, samt afgifva löfte att göra sin sak bättre vid nästa tillfälle.

Lyckas däremot allt väl och har vattnet blifvit uttömt på tillbörlig plats, så uppstår ett stormande jubel.

Då emellertid regn ej kommit på några dagar, börja ansiktena åter att mulna, och ledaren eller trollkarlen efterskickas. Han har då alltid en för alla nöjaktig förklaring till hands och lofvar att så snart en »lycklig» dag inträffar komma igen, då försöket förnyas.

Sådana ting existera midt i det »upplysta Kina», man hör ej ens, att den visaste ibland de vise ler däråt. Är icke detta bevis nog för Kinas behof att lära känna honom, som allena förmår att rädda och frälsa ur all nöd. Böra icke vi, käre missionsvänner, göra vårt yttersta för att i någon mån tillgodose detta behof.

Men nu exempel på

Huru kineserna tacka sina gudar för regn.

Tidigt en morgon för något öfver en vecka sedan hörde vi ljudet af bjällror från hästar och åsnor samt bullret af vagnar, hvilket tillkännagaf, att något alldeles särskildt var på färde. Jag frågade genast, hvad det var, och fick till svar: »Det är i dag tacksägelsefest för mottaget regn.» Något senare ser jag ut genom porten och finner då, att gatan, som leder till östra stadsporten strax här bredvid, är till trängsel fylld med folk, som kommit inifrån landsbygden för att åse festligheterna. Kort därpå ger den larmande musiken till känna, att festen börjas. Läraren i skolan, tjänarne och äfven jag skynda ut på gatan för att se på, och jag för min del äfven att utfråga, hvad som icke kunde ses. Jag tror nämligen, att det är en missionärs plikt att så noggrant som möjligt taga reda på allt, som försiggår omkring honom, i syfte att sedan göra bästa bruk af den kunskap han fått.

Festprocessionen, som sattes i gång från ett i stadens midt tillfälligt uppbyggdt, dekoreradt torn, skulle tåga ut genom östra porten till ett tempel, som ligger på en höjd omkring 15 minuters väg nordost från staden, det s. k. »Tien-Shen-Miao» (Himmelska Gudens tempel). Här hade redan ett större teatersällskap ordnat sig på den upphöjning, som för sådant ändamål är uppförd framför hufvudguden i hvarje större tempel. Sina roller väntade de att få spela, så snart processionen anländt och tagit plats inne i templet.

Men se! Där vid östra porten kommer ju redan processionen. Som vanligt gå fanor, standar och flaggor i spetsen. Efter följa de tungblåsta och tungarbetade instrumenten. Och hvad sedan! Jo, en flicka, som vandrar i luften och är klädd i en grann, storblommig sidenklädning. Ja, så synes det för oss; men huru hänger detta ihop? Därvid hafva vi nu ej tid att dröja, ty här kommer en annan fram genom porten och höjer sig 10 á 15 fot öfver folkmassan och bär öfver sin vänstra axel något, i hvars båda ändar hänga korgar med frukter och blommor, och i högra handen håller hon en solfjäder. Knappt hafva vi hunnit se en skymt af henne, förrän en tredje kommer. Hennes klädnad är af annan färg, och hon bär på armen en papperskorg med allehanda rariteter afsedda för guden.

Se där! Nu förstå vi saken. Den fjärde uppenbarar sig, och därvid kom folkmassan att öppna sig, så vi få nyckeln till hemligheten: En bår bäres af fyra män, därpå ligger en man lutad på vänstra armbågen, sträckande högra handen högt upp i luften, ehuru den synbarligen hvilar på ett stöd, i hvilket en fin järnspira är fäst och på hvars spets flickan sitter. Utan tvifvel är hon bunden vid någon ändamålsenlig ställning, som dräkten fullkomligt skyler och på grund hvaraf hon är i stånd att göra sådana rörelser, som ge den aflägsne åskådaren det intrycket, att hon helt enkelt vandrar i luften.

Näppeligen hafva vi hunnit sätta oss in i verkliga förhållandet, förrän en femte framträder. Men hvad få vi nu se? Jo, den kraftige mannen på båren höjer upp sin spira med en vuxen dam på dess spets. Men ej nog därmed. I damens upplyfta vänstra hand ser man ock en spira, på hvars spets ett litet barn, kanske 6 år gammalt, sitter. Majestätiskt skrider nu modern fram 15 fot öfver marken med barnet 10 fot öfver sitt hufvud.

Om en liten stund synes ej mindre än omkr. 20 sådana luftvandrare.

Det var särskildt de små, som tilldrog sig vår uppmärksamhet, och visheten om, att de ej blott *föreställde*, utan *voro verkliga* barn, uppväckte hos mig en känsla af medlidande; synnerligast som deras färd räckte flera timmar.

Onekligen var det ganska intressant att åse det stora tåget, som inberäknadt åskådarne uppgick till några tiotal tusen, då det så sakta skred fram mot templet. Därinne fortgick sedan teatern till påföljande morgon.

Blott *en* by af de många hundra här omkring, som under torkan använde allehanda knep för att förmå gudarne att sända regn, har deltagit i omkostnaderna för denna festlighet. Då jag hörde det, och blotta anblicken af festen sade mig, hvilka stora summor den måste kosta, tänkte jag: Ack, att de troende hemma vore lika villiga att frambära liknande tackoffer på Herrens altare för de nådebevis, de ständigt få röna! Huru fyllda skulle då ej de skilda missionskassorna vara, och huru många, som täres af längtan därefter, skulle då ej med lättadt hjärta få löpa åstad, på hvilkas ansökan svarats: »Nej, kassan tillåter oss ej att utsända flera.»

Men en sak till: så snart regnet fallit, anställdes festen. — Så borde äfven du, min läsare, och jag handla. Vi hafva ingen tid att förlora.

Många tänka på att frambära tackoffer, jag vet det, men ack, det kommer aldrig till utförande. Viljen icke I, som befinnen eder bland dessa och, om ej i ord, så dock i tanken, lofvat Herren någon offergåfva, se till, om I ej *redan i dag* kunnen betala honom edert löfte? Och I, som ännu ej tänkt eder stå i någon skuld till Herren, viljen I ej göra en undersökning, om I icke hafven mottagit *någon* välgärning, som borde mana eder att göra mer än blott utsäga ett »tack».

Hotsin i sept. 96.